

ΜΗΧΑΛΗΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιπποῦ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΤΑΒΡΙΝΑΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΤΑΦΙΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 9)21 Αύγουστου

Ἡ καταπεσοῦσα βροχὴ, περὶ ἧς ὑμῖν ἐγραφοῦν ἐν τῇ προηγουμένῃ μου, ἦτο γενικὴ καθ' ἀπάσας τὰς σταφιδοφόρους τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἑπτανήσου ἐπαρχίας, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἄλλοῦ μὲν ἢ βροχὴ ἦτο ραγδαία, ἄλλοῦ δὲ ἀναξία λόγου. Ἡ ἐπέλθουσα ὁμῶς ἐκ ταύτης ζημία εἶνε ἀγνωστος, θέλομεν δὲ γνωρίσει ταύτην ἅμ' ὡς λάβομεν ἐκ τῶν διαφορῶν μερῶν πληροφορίας, αἵτινες καθυστεροῦσι σήμερον. Τὸ δυσάρεστον εἶνε, ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε ἀπειλητικὸς, μὴ δεικνύων ἐνθαρρυντικὰ σημεῖα εὐδίας, ὅπερ ἀπελπίζει τοὺς σταφιδοκτημόνας.

Ἄλλ' ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡμῖν ἡ ἐκ τῆς βροχῆς παραζάλη, εἰς ἐπίμετρον προσετέθη καὶ ἡ τῶν ἐργατῶν ἀκατανομάστως ἐπιμονὴ πρὸς ἀπεργίαν. Οἱ γεννάται δὲν εὐχαριστοῦνται μὲ τὰ πέντε φράγκα θέλουσιν ὀκτὼ καὶ διὰ τοῦτο σήμερον πλεῖστοι δὲν εἰργάσθησαν. Εἰς τοῦτο συντελεῖ καὶ ἡ τῶν κτηματιῶν ἀσυμφωνία περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς τιμῆς τῶν ἡμερομισθίων, ὅπερ δὲν συμβαίνει ἐν Πάτραις. Ἄλλα καὶ ἡ τῶν ἐργατῶν ἐξέγερσις κατὰ τῆς κτηματικῆς τάξεως εἶνε κάπως δεδικοιολογημένη. Εἶνε δὲ προανάκρουσμα τῆς κατὰ τῆς πλουτοκρατίας τοῦ κ. Τρικούπη ἐπιθέσεως. Ἄφ' οὗ οὗτος ἐσκέφθη, καὶ τὸ κατώρθωσε νὰ μὴ πληρώνη ὁ μεγαλοκτηματίας, ὁ πλούσιος, ὁ τραπέζιτης φόρον, διατὶ ὁ ἐργάτης λαὸς νὰ μὴ ἐκδικηθῆι ὁσάκις εὐρίσκει εὐκαιρίαν κατὰ τῆς τάξεως ταύτης; Τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι ξεθυμαίνει κατὰ τοῦ σταφιδοκτημόνος. Ἄλλὰ ἄφ' οὗ τὴν πλουτοκρατίαν, ἐν Αθήναις ἰδρυθεῖσαν, δὲν δύναται νὰ πατάξῃ, περιφρουρουμένην διὰ τῆς πατρικῆς τοῦ Τρικούπη μας αἰγίδος, διατὶ νὰ μὴ κατενεγθῆι κατὰ τῶν μετ' αὐτοῦ συγχρωτιζομένων, κατὰ τῶν σταφιδοκτημόνων, οἵτινες εὐποροῦσι ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας προστατευόμενοι; Ἡ τάξις αὕτη τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἐκδικουμένης καθ' ἑτέρας προσποριζούσης τῇ πρώτῃ ὑπαρξίν καὶ ζῶην, δεόν νὰ ἐξετασθῆι πρέπει νὰ ληφθῆι σκέψις, φροντίς καὶ μέριμνα πρὸς ἀποσάθην μεγαλειτέρου κκεκοῦ. Ὅπόταν ἡ τάξις τῶν σταφιδοκτημόνων μακρὰνθῆι ὡς ἐκ τῆς ὑπερψώσεως τῶν ἡμερομισθίων, καὶ ὁ ἐργάτης ἐπομένως ὑποκῶλῃ εἰς στερεῖσεις, ἔνεκεν τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐργασίας, τότε οὗτος θὰ τραπῆ τὴν ὁδὸν τῆς ἀναστατώσεως, καὶ οὐδαίς θὰ δυνηθῆι νὰ

τὸν κρατήσῃ. Διὰ τοῦτο ὁ φορολογῶν τὸν λαὸν πρέπει νὰ σκέπτηται καὶ ὑπολογίζῃ τὰς συνεπείας τῆς ἀνίσου ἐπιβολῆς τῶν φόρων. Αὗται ἐπέρχονται βραδέως μὲν, ἀλλὰ φοβεραί. Τότε δὲ καὶ οἱ μακρὰν τῆς πίσεως, τῆς φορολογίας, τῶν ἐθνικῶν εἰσφορῶν ἰστάμενοι, θὰ κατανοήσωσι τὴν θέσιν τῶν, καὶ οἱ πιστεύσαντες, ὅτι δύναται νὰ ταπεινώσωσι τὸν λαὸν θὰ κρυβῶσι· διότι ἡ ὀργὴ αὐτοῦ δὲν θὰ ἔχη ὄρια. Θὰ ἐκδικηθῆι.

Ἐκτὸς δὲ καὶ τῆς ἐν λόγῳ ἀπεργίας, ἔχομεν καὶ ἑτέραν τῶν λαχανοπωλῶν ὑψωσάντων καὶ αὐτῶν τὴν τιμὴν τῶν λαχανικῶν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἡ τομάτα τιμᾶται λεπτά ἐξήκοστα κατ' ὀκτὼ!! Καὶ ἔχουν δίκαιον ἄφ' οὗ οἱ ἰχθυὲς πωλοῦνται 6.40 ἢ ὀκτὼ καὶ ἡ γίδα 2.40. Περὶ τῶν ἄλλων τροφίμων δὲν κάμνω λόγον. Οὐτε εἰς Καλλιφορτίαν δὲν ὑπερετιμήθησαν τόσον. Τὸ μόνον δ' εὐχάριστον εἶνε, ὅτι ἡ εὐλογία ἐξέλιπεν, καὶ ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ κατανοήσασα ἐπὶ τέλους τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐργάζεται ἤδη περὶ τὴν διόρθωσιν πλαγιῶν τινῶν ὁδῶν ἐδηγουσῶν μὲν εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς δάματα, ἀλλ' ὅπως δῆποτε κοινωφελῶν· διότι, ὡς γινώσκετε, δὲν ἔχομεν ἀτυχῶς ὁδὸν τινὰ ἀξίαν λόγου. Ἡ διοίκησις ἡμῶν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἀσγολουμένη περὶ τὴν διευθέτησιν τῶν ἰδίων ὑποθέσεων δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῆι περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου. Τίς πταίει;

Περὶ τῶν τιμῶν καὶ τῶν φορτώσεων τοῦ σταφιδοκαρποῦ, πρόφρον ἦδῃ. Ἐνεκα τῆς βροχῆς οὐτε τὰς τιμὰς κατὰ προσέγγισιν δύναται τις νὰ ὀρίσῃ, οὔτε ποτε θὰ ἐτοιμασθῆι καρπός.

Πύργος, 12 αὐγούστου.

Ἄστράπτει, βροντᾶ, βρέχει. Ὁ οὐρανὸς δινηκῶς νεφελώδης, ἀπειλητικὸς. Καὶ εἶναι ἀληθῶς ἡ βροχὴ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὠφέλιμος ὑψηλὰς τὰς ἐπόψεις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τὴν μαυρομάτα. Ἡ βροχὴ φθείρει τὴν παρθενίαν τῆς, τὴν ἀσχημίζει καὶ ἐκθέτει τὴν ὑπόληψιν καὶ τιμὴν αὐτῆς εἰς τὸν ἔσω καὶ ἔξω κόσμον. Ἡ μαυρομάττα δὲν ἀγαπᾶ τὸ λουτρόν. Ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ εἶναι δι' αὐτήν. Περὶσσογον! Τὸ πᾶν λουθήμενον ἀλλάζει ὄψιν καὶ ἐξωραίζεται. Ἡ σταφίς ἐξ ἐναντίας. Ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῆς καταστάσει ἀνιπτος καὶ ρυπαρὴ, εἶναι ὠραία, ἀγνή καὶ πολύτιμος.

Ρίψατε ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἄλκωνος ἐκτεθειμένης καὶ θέλετε ἀνομολογήσει τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀνωτέρου εἰκόνας. Τότε θὰ κατανοήσῃτε τὸν τρόπον τοῦ σταφιδοκτημάτος, ὃν προηγουμένως παρέστησα ὑμῖν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι

και βρεγμένη είναι εμπορεύσιμος. Θα την αγοράση και η Αγγλία, και η Γαλλία, και η Γερμανία και η Αμερική. Θα την φάγουν όσοι έσυνείθισαν να την τρώγουν, όσοι έχουν ανάγκη κινου. Διότι η φυλλόζηρα κατέστησε θανάσιμα τα κατάρροφια της τήν σταφίδα. Και όμως ο κτηματίας υποφέρει. Υψίσταται ζημίαν προσηνή και εκ της εκπτώσεως της τιμής, και εκ της ελαττώσεως της παραγωγής. Έκ της ιστορίας του εμπορίου του είδους τούτου πιθανόν οτι όχι μόνον η κτηματική τάξις υποφέρει εις θύμους περιστάσεις, αλλά και το εμπόριον. Εγνωρίσαμεν ανθύοντα εμπορικούς οίκους, καταπεσόντα, πτώσιν ανεπανόρθωτον ως εκ της εμπορίας βεβρεγμένου καρπού. Το 1857, 1866 και 1877, και άλλα έτη επίσης, είσι μάρτυρες άψευδείς της καταστροφής. Γνωστόν, οτι πολλάκις έβρεζεν. Αλλά η βροχή ήτο διαβατική. Ο ήλιος απεξηήρα τον καρπόν και έσώθη. Αλλά σήμερον, ως κατά τα άνωτέρω σημειωθέντα έτη, έχομεν καιρόν άθλιον συνεχή, μη επέτρεποντα την αποξηρανσιν, και επομένως ως εκ της νεφελώδους καταστάσεως της ατμοσφαιρας ο καρπός ήρχισε να σήπτται. Έν τοιαύτη θέσει εύρισκόμεθα σήμερον και απέλπιδες άναμένομεν καταστροφήν. Ο ουρανός δεν γελά δι' ημάς. Δεν βρέχει μαργαρίτας, αλλά πύρ. Και η έσπετινή βροχή είναι πυρ καταστρεπτικώτατον παρά ποτε. Η μυθώδης του ημερομισθίου αύξησις απερόφησε και τον τελευταίον όβολον του κτηματίου, και πάσα περαιτέρω ζημία είναι τέλει καταστροφή.

Τ' άνωτέρω έκτεθέντα έμψαίνουσι την αληθή θέσιν μας. Είθε δε ο κύριος να τοχή επί τα βελτίω προς σωτηρίαν της κτηματικής τάξεως, ήτις συνήθως δοκιμάζει μόν τον αυτός περιπετείαις, αλλά ποτέ δεν εύρέθη εις προσηνή κίνδυνόν ως σήμερον, ένεκα των ημερομισθίων, ως είπον, των βαρυτάτων φόρων, και της έπαπειλουμένης εμπορικώς κρίσεως έν τώ τόπω, ήν συνεπήγαγεν, ή των κυβερνώντων διαγωγή, ή του συναλλάγματος υπερτίμησις, και επί τέλει η άναγκαστική του χαρτονομίσματος κυκλοφορία, ού η άρισ αύτης ρίπτεται, ως δέλεαρ εις τον λαόν, όποτεν πρόκειται οι φορολόγοι να εκμεταλλευθήσιν ατομικά συμφέροντα, έν φ' σκέπτονται να την πραγματοποιήσασιν όποτεν συμφέρη αυτοίς και τοίς έταίροις των.

Ως προέγραψον, έβρεξε καθ' άπάσας τάς σταφιδόφορους έπαρχίας, Αίγιον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ηλείαν, Πάτρας, Κόρινθον, Πυλίαν, Όλυμπίαν, Μεσσήνην και Τριφυλίαν. Είς τάς δύο τελευταίας έπαρχίας, ένεκα του πρώτου τυρογέτου διεσώθησαν περί τά 18 εκατομμύρια. Έν γένει καθ' όλας τάς σταφιδόφορους έπαρχίας διεσώθησαν δώδεκα εκατομμύρια ως έγγιστα, καθ' ός έχομεν πληροφορίας. Επειδή δε η βροχή καθ' αυτήν την έποχήν είναι συνήθως διαβατική, υποτίθεται, οτι μεγάλαι ζημίαι δεν έγέγοντο πανταγού, παρά εις εκείνα τα μέρη όπου επανεληθμένας έβρεξε, καθ' όσον ο δολιγώτερον βραχείς σταφιδοκαρπός και δολιγώτερον δοκιμάζει ζημίαν. Ταύτην αναβιάζουσι μέχρις ώρας κατά 15—20 τοίς εκατόν.

Γ. Γ. Κατ' είδήσεις, ών την ακρίθειαν δεν έγγυώμαι, ένεκα της βροχής αι τιμαί έν Αγγλία ύψώθησαν κατά 2 σελίνια. Το βέβαιον όμως εινε οτι έν Αμερική παρουσιάζεται πρόωρος ζήτησις του είδους, καθ' όσον εις τινας εϊκούς ένταύθα έγέγοντο από τούδε προτάσεις προπωλήσεως. Αί δε τιμαί έκεισε περιτρέφονται εις τά 53)8 και 6 εκατοστά του ταλλήρου. Το ταχυδρομείον μας κατέστη σήμερον πράγματι ταχυδρομείον. Ο έπιστάτης αυτού Γαληνός Κα-

σιμάτης, φαίνεται, οτι έχει αληθή του κα'ήκοντός του συναίσθησιν. Ταύτην την στιγμήν ώραν 1 μ. μ. ή βροχή ραίνει άφειδώς την περίξ μας περιοχην, συνοδευομένη με άστραπάς και βροντάς. Ως φαίνεται κηδεύεται μικρόν την περιφέρειαν Πύργου, και μόνον ψεκάζει τους μάς χειρωτάσι. Πολλοί άπλοί αποδίδουσι την βροχην εις θεϊαν δίκην διά την άχαριστίαν των κατοίκων προς την οικογένειαν των Αύγερινών !!!

Ήλιος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Κατά τάς πληροφορίας μας, οι Βασιλείς θ' άναχωρήσουν εκ Κοπενάγης περί τάς αρχάς Σεπτεμβρίου διά Βερολίνον, όπου θα διαμείνωσι δύο ήμέρας και έκειθεν διά Βιέννην. Έκ Βιέννης ποίον θ' ακολουθήσασιν δρόμον μεταβαίνοντες εις Αθήνας εινε άγνωστον ειςτέτι κατά πάσαν όμως πιθανότητα θα μεταβώσιν εις Τεργέστην και έκειθεν, επιβιβαζόμενοι της Αμφιτρύτης, εις Αθήνας, ένθα θελουν φθάσει περί τά τέλη Σεπτεμβρίου ή τάς αρχάς Οκτωβρίου.

Γενομένου Ιατρικού συμβουλίου, ως γράφουσιν ήμιν εκ Παρισίων, άπαρτιζόμενου εκ των Ιατρών Πανύ, Γεννατά, Bouillis και Frelat, έν τη οικία του Βράϊλα Αρμένη, άπεφασίσθη ε ακρωτηριασμός ή μάλλον ή τέλει εξαρθρωσις της άριστερας του χειρός, αναφνεέντων εκ νέου δύο μεγάλων όγκων πλησίον της άριστερας ώμοπλάτης, εις τό άκρον της χειρός. Το συμβούλιον άνεκοίνωσε την απόφασίν του ταύτην εις τον Βράϊλαν, όστις την ήκουσε μετά μερίστη; άπαθείας, στραφείς δε προς τον Bouillis τώ είπεν : α'Ιατρέ, αφού δεν δύνασθε να σώσετε την χειρά μου, να την αποκόψετε ! » Αμα τούτο έγένετο γνωστόν ένταύθα, έπροξένησε μεγάλην λύπην εις άπαντας τους ένδω διαμένοντας Έλληνας καθώς και εις πολλούς ξένους, εκτιμώντας τον άνδρα. Ετηλεγράφησαν δ' άμέσως εις την έν Κερκύρα διαμένοντα αδελφόν του, διακεκριμένον Ιατρόν, όστις απήντησεν οτι παρακαλεί να μη γίνη ή έγχείρησις μέχρι της κρίσεώς του. Ώταντως ή λυπηρά αυτη είδησις άνεκοινώθη και εις την έν Κερκύρα επίσης διαμένουσαν κυρίαν Βράϊλα, αναμενομένην και αυτην ένταύθα μετά του άνδραρέφλου της. Η έγχείρησις θα γίνη την προσεχή Πάρασκευήν, 19ην τρέχοντος.

Εκ των υπόπτων παραλίω της Βαρβαρίας και της Βεγγάζης αναμένονται κατά τηλεγραφικας πληροφορίας της κυβερνήσεως εκατόν πλοία με χιλίους ναύτας σφουγγαράδες, ώστε έλόκληρος πλέον στολισκος θα τεθή υπό κάθαρσιν. Πολεμικόν ήδη πλοϊον παραπέσι τάς έλληνικας νήσους, αλλά θα φθάση έν και μόνον, προκειμένου μάλιστα περί σφουγγαράδων, δυτώ, οίτινες εινε ικανοί αυτοί και τά πλοία των να περάσουν υποβρυχίως; Της προάλλαις από τριχα έγγλύτωσε να τεθή και η "Υδρα υπό κάθαρσιν, διότι έν τοιούτο διαδοπλοϊέριον διαταχθέν ν' αναχωρήση δεν τό κουνούσε. Έχομεν όμως εύτυχώς των νήτων τούτων έπόπτην φοβερών Αργων τον νομαρχην Αργολίδος Γιαννούκον Μαυρομιχάλην, όστις ού μόνον ως εκ της βεσεώς του, αλλά και ως εκ περισσού και εκ της γενούς φιλοκαθήρου

μονομαχίας του, προκειμένου περί μέτρων καθάρσεως, δεν έννοει να του φύγη ούτε κουνούπι.

Μεταξύ των συλληφθέντων διά την κλοπήν του Δέγγλε-ρη κατά λάθος εις ύπαστηνόμενος συνέλαβε και έκράτησεν επί είκοσιτέσσαρας ώρας και τόν άνακριτικόν ύπάλληλον του κ. Κριεζή. Ας έμειθα ευχαριστημένοι οτι δεν συνελήφθησαν κατά λάθος πάντοτε και οι ίδιοι άνακριταί.

Το Ναύπλιον γνωρίζετε με τί κατεγίνετο προηθες και την Κυριακήν; Με τό τί πλήρωσαν εις τό ωραϊον Σενοδοχείον Μικηραι τον κυρίου Θεοδοσιανή η πριγκιπέσσα της Βαυαρίας και άνεψιά του μακαρίτου Όθωνος Θερωσία, με την μίαν θαλαμηπόλον και τον συνοδώντα βαρόνον. Διότι διεδόθη οτι ο βαρόνος έγραψε τό ρουλό του από τόν ακρίθειαν. Και λοιπόν ήρχισε να έρωτά ο ένας τον άλλον, από του Νομαρχου μέχρι του τελευταίου Έλληνος, ποσα τους πήρε ο άθεόφοβος ξενοδόχος, ώστε να τινάξη τό ρουλό του ο κ. βαρόνος και άπεδειχθη κατά τό βράδυ οτι όλα όλα τους πήρε δαδώντα φράγκα διά δύο βραδείας και πέντε δείπνα και τρεις ανθρώπους!! Και έξέλαμψεν πλέον η γερμανική μίζε-ρια, φθάνουσα μέχρι πριγκήπων και έρωτώσα διά στόματος ενός βαρόνου, διατί 2 δρ. ή φιάλη του Σόλωνος και όχι μιάνιση και διατί τό ψώμι 20 λεπτά και όχι 15, και έπειτα αναχωρούσα και μη δίδουσα ούτε πενήταρην εις θαλαμηπόλους άμφότερων των φύλων, τεθέντας ύπό την διάθυσίν των, ένω γνωρίζουν πολυ καλά οι γερμανοί οτι ούτε βήμα κανείς δεν μ'πορεί να κάμη εκει χωρίς φιλιδώρημα, τριγκυλέδιον, τουπίκιον!

Ευάριστον όμως ένεποίησεν έντόπωσιν η περι τά οικιακά ένοσχόλης της πριγκιπέσσης, ήτις έν παρόδη λέγομεν οτι έμιλει άριστα την έλληνικην, σπούσα διδάσκαλον τον φίλον έν Καλάμας δικηγόρον κ. Νίκον Κοραγιανάκη μόνη της λοιπόν βίδουε και ξεβιδουε κάτι στρατιωτικας κλίνας που έφερε μαζί της μόνη έστρωσε και ξεστρωσε, μόνη όταν εγύθη κάτι γλυκό έλαβε σφουγγαρόπανο και τό εκθαύρασε, χωρίς ν' άφήση ούτε την θαλαμηπόλον της, ούτε την υπρέτριαν να ανακατόνωσιν. Ένίστε μόνη άπευθυνόμενη προς τον υπρέτην είλεγε : βοήθα με.

Αυτά τά γράφομεν διά να έννοήσουν μερικά θηλυκά ξε-πλύματα η ξεθεώματα και τινες φακλάνοι η φακλανιδια, οτι η άγωγή της γυναίκος δεν συνίσταται εις τά πορογαλλικά και τάς πιανοσταμπούνας, αλλά κυρίως και πρώτιστα και μάλιστα εις τάς οικιακές άρετάς.

* Δεν νομίζετε οτι αι κυβερνήσεις έσπεσε να λάθωσι μέτρα περί αυτού του βαρβαρού αποκλεισμού του έν Αιγύπτω; Α-κουός να κλείουν χιλιάδας ανθρώπων και να τους λόν : ένω θ' αποθάνητε; Και ζώμεν άκόμη επί πεπολιτισμένον αϊώνα η εις καιρούς Κανηθάλων; Είνε Αγγλοι οι κυριάρχου της Αιγύπτου η θηρία; Εριστώμεν πολυ την προσοχην και του δημοσίου και της Κυβερνήσεως επί της σημερινής εκ Τάν-τας έπιστολής του ημετέρου εύρεστατου ανταποκριτού, κ. Καμπάνη, όστις τακτικώτατα έκειθεν έγει τόσον θάρρος εκ της τρώγλης του θανάτου όπου μένει να μάς στέλλη τόσον εύθύμους, φαιδράς ζώνη γεμάτας έπιστολάς.

Κατά σημερινάς είδήσεις, αι έπελθοίσαι ζημίαι επί του

σταφιδοκαρπου είσι μέχρι 10 ο.ο. Η φόρτωσις ήρξατο ήδη εις Καλάμας, άλλαχού περι τά μέσα της εβδομάδος.

Το φοβερό ηηγάδι δλο άδειάζει και δλο βγάζει. Ίως οτου αποκαμών ο κ. διευθυντής και μη δυνάμενος διά ραπισμάτων να εξαηλήθη τό ύδωρ προσεκάλεσεν έκ Πειραιώς άντλίας, να δούμε τέλος πάντων τί εινε εκει μέσα!

Έκτός των ύπ' ήμων γραφέντων πρό τινων ημερών περί μη δημοσιεύσεως άποτελοσμάτων των προ έτους γενομένων έξετάσεων προς κατάταξιν δοκίμων β' τάξεως έν τώ Β. Ναυτικώ, ήδη διεσυζητουνται οι άποτυχόντες οτι, έν τοίς κοινοποιήθειαι χατηρικοίς διορισμοίς, περιλαμβάνεται και υίός ύπουργικου τινος βουλευτου, όστις ούδε εις τό Σχολαρχείον δεν είχε φθάσει κατά τον χρόνον των έξετάσεων. Λοιπόν θέλοντες να εξαητήσωμεν και τό ζήτημα τούτο, όπερ ούκ όλίγην έχει την σημασίαν διά τό μικρόν ήμων πολεμικόν ναυτικόν, προκαλούμεν αυθις τον ύπουργόν των Ναυτικών κ. Τομπάζην, ως άλλοι συναδελφοι τον προσεκάλεσαν επανεληθμέτως, όπως προβή εις την δημοσίευσιν πιστου πίνακος των άλλθων άποτελοσμάτων των έξετάσεων μετά των ύπογραφών της έξεταστικής έπιτροπής. Είς έπίλογον τούτων αναγράφουε και τό σχετικόν ανακόλουθον, όπερ συνέβη έν τοίς χατηρικοίς διορισμοίς. Έν τη σχολή των Εύελπίδων ύπάρχουσι περί τους 15, νομίζομεν, μαθηταί, είδικώς διά τό ναυτικόν καταταξαγμένοι, έν τούτοις και εκ τούτων τινές δεν διωρίσθησαν, καιπερ έπιτυχόντες έν ταίς έξετάσει, διότι δεν ήσαν εκ των εύνοουμένων, φίλων κτλ!!! Τέλος, άς δοθη και εις την ύπόθεσιν ταύτην μια άνθρωπίνα και νόμιμος θεραπειά, άφου μετ' όλίγον και οι νύν ύπάρχοντες δοκιμοί β' τάξεως, έξετασθήσονται και προβιδοσθήσονται εις τον βελθμόν του ά τάξεως δοκίμου. Λοιπόν φως άς λάμψη και τό σκοτός άς λείψη, διότι όλους τους μαυρίζει. Φέξτε μας, κ. Τομπάζη!

Ο Μιχαήλ Στορογκώφ επέτυχεν αρκετά καλά. Επί τρεις συνεχείς έσπερας ήτον εις την δόξαν του α Παράδει-σος. Οι θεαταί άμέτρητοι, τά χειροκροτήματα πολλά. Πληροφορούμεθα ήδη, οτι ο θίασος Μαινανδρος προστοιμάζει και έτερον ωραϊον δράμα, τό ειμισον του Έλλου ακαδημαϊκού Victorien Sardou, τό όποιον τσοάκι εκόσμησε τά προγράμματα του θεατρου άγγελλόμενον καθ' εκάστην, κατά μετάφρασιν του κ. Αλ. Κρ. Δημητριάδου. Το θεαματικόν τούτο έργον τό συντάραξαν επί δλόκληρον θεατρικην περίοδον τους Παρισίους, άπαιτεί, ως επί τό πλείστον νεας σκηνογραφίας, ένδυμασίας, κτλ. κτλ. Μετ' άγωνίας λοιπόν αναμένουμεν να ιδώμεν αυτό επί της σκηνης τοιούτον όποιον τό φανταζόμεθα, και εϊμεθα ύπερβέβαιοι οτι ως εκ της ένδιαφερούσης ύποθέσεως, της πλοκής του, των θεαματικών και μεγαλοπρεπών εικόνων του και της καλής διδαχής, τό έλληνικόν δραματολόγιον θα αριθμηή του λοιπού και έτερον έργον εξ εκείνων τά όποια ούδέποτε γηρασκουσι.

Δεν πρέπει να παρίδωμεν και τάς ευγενείς προσπαθείας του καλού τούτου θίασου, όστις ούτε κόπων φείδεται ούτε δαπάνης δσάκις πέθειται να αναβιάσση νέον τι έργον.

Επιφυλασσομεθα προσεχώς να γράψωμεν πλειότερα επ' αυτού του έργου.

Αί έξετάσεις των δημοτικών σχολείων άρρενων και θη-

λέων Αίγινης; έπεραιώθησαν μετά πληρωτάτης έπιτυχίας, υπό την άμεσον έποπτείαν του καλού και άσθητού και φιλοσόφου δημάργου κ. Π. Άθανασιάδου, έν και χαιρετιζόμεν τώρα, άγοντα προχθές την εορτήν του έν μέσω της ειλικρινούς αγάπης των συμπολιτών του.

Νέαν πάλιν καταγγελία επί ύποτροπή του φίλου κυρίου Κουμπάρη επί νέα έξυβρίσει του «Παληκνθρώπου» κατά του συντάκτου κ. Ιω. Βερβέρη και ίδου άρχεται νέα περίοδος δικών επί έξυβρίσει, να δώμε ποία θα ήνε τα άποτέλεσματα. Τήν φοράν αυτήν ο κ. Κουμπάρη; θά κάμη και πολιτικήν άγωγήν, άπό τούδε δε προορίζει τά χρηματά τά όποια θά λάβη διά τό Πτωχοκομείον.

— Και τά έκατόν δε φράγκα εις ά κατεδικάθη ο κ. Βερβέρης διά την πρώτην έξυβρίσιν δωρεΐται ο κ. Κουμπάρης εις τό Πτωχοκομείον.

ΟΙ ΦΕΛΛΑΧΟΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τά ντα, 7 Αυγούστου

Όταν οι Γερμανοί έπολιόρκουν τους Παρισίους, οι πολιορκούμενοι είχαν ευκαίριον τινα παραμυθίαν να κολάζωσι την δυστυχίαν των ήδύναντο να λέγωσι καθ' έαυτούς: έπρόλαβον οι Πρόσοποι, ειδ' άλλως ήμεΐς θά έπολι ρκούμεν τό Βερολίνον! Και επί τέλους ήρχισαν αι έχθροπραξίαι φυσικά, διά της μελάνης και γραφίδος, του αίματος και του ζήφου. Άλλά εκεί εις τά καλά καθούμενα να σέ κλείσουν έντός πόλεως τινος άνευ τρωής; και προστάσιας, άνευ περιθάλλψως και νοσηλείας, και όταν έρωτάς: διά τί δεν μου

έπιτρέπη; να έξέλθω, να άκούης; ξηρά ξηρά: Χαβάκια (κύριε) συ και οι 30,000 κάτοικοι της πόλεως ταύτης μέλλετε να άποθάνετε οι μέν υπό χολέρας, οι δε υπό αστίας, διά να σωθώμεν ήμεΐς οι άλλοι, νομιζω ότι τό άκουσμα τούτο εινε ικανόν και μη υπέρχουσαν την χολέραν να γεννήση, και μάλιστα όταν νομιζής ότι γίνεσαι ματαία θυσία. Αυτό επάθαμεν ήμεΐς οι έν Μανσουρά, Δαμιέττη και χωρίοις τισι της Τάντας, προς κοινήν σωτηρίαν αποκλεισθέντες.

Έν τινι των αποκλεισθεισών πόλεων διαζμένων προσεπάθησα κατά την έπικρατούσαν εκείνην άποκαρτέρησιν και άκουσίαν έθελοθυσίαν να εύρω ανακούριση έν τη εύρσει του κομικου έν τω τραγικω και ευρον τούτο έν τοις ύγειονομικοίς κυβερνητικοίς μέτροις ά έλαβον προς άποσόφισιν του κακού και έν τοις προφυλακτικοίς των ιδιωτών. Άλλ' επειδή περί μέν των προφυλακτικων, θά τά ιδωσιν οι άναγκώσαι του «Μη Χάνεσαι» όταν τους πλάκωσή η κυρά, περί δε των ύγειονομικων δεν έχουνσιν άνάγκην μακροϋ ιαζειδιου και μικράς εκθέσεως παρά του άνταποκριτού σου, διότι άρκει αυτοις η άνάμνησις της άντευλογικης και άντιτυρικης προμηθείας και μερίμνης της κυβερνήσεως, άς μοι έπιτρέψωσι, ένόςφ ύπάρχει άκμάζουσα η χολέρα και οι Φελλάχοι ειναι περιζήτητοι να άναγράψωμεν όλίγα τινα περί αυτών.

Τρία ειναι τά μεγάλα μεταλλεία του δούλου και έλευθέρου Έλληνος, κατά περίεργον δε σύμπτωσιν άποτελούμενα εκ πολλών χα, χα, χου, μαρτυρούσι κατά την περίφωσίν των και συμφώνων έλληνικήν ιδέα, πολλήν την ευήθειαν, οίν Χάγας, Χάσας, Χάνος, Φελλάχος, Σηλάχος, Χαχόλος.

Τά τρία ταύτα μεταλλεία εξεμεταλλεύοντο οι Έλληνες άπό καταβολής του έλληνισμού και αυτοί ώφελούμενοι και αυτοις ώφελούντες. Όλοι οι μεγάλοι και πασίγνωστοι ε-

κατομυριούχοι εκεί εθυσάρισαν τους άμετρήτους ουτών θησαυρούς, σπείραντες τό μίσος, ή νυν θερίζομεν άφθόνως ήμεΐς, έν τε Καχολία και Σηλαχία και Φελαχία, διότι άπαντες δεν ειχον τά αυτά σταθμά και μέτρα, αλλά θού κύριε πέθην περί την γραφίδα μου, και διά τους όλίγους ήιογενεις, οι άπό των χωρών εκείνων έσκέφθησαν και έμεριμνησαν περί της ταλαινης πατριδος, φείσθητι των άλλων των πολλών.

Άλλ' εκτός της διά των φωνηέντων καταδηλουμένης συγγενείας των μεταλλείων τούτων ύπάρχει και άλλη τις συγγένεια, η ρυσαρότης, η ακηδεία, η λαγνεία, η πτωχεία, η άγαθότης, η άπλοϊκότης η μάλλον παιδικότης. Άλλά νυν περί Φελλάχων άς άφίσωμεν λοιπόν τους άλλους να χαίρωσι και άς ιδώμεν αυτούς.

Δεν ειμαι προφήτης να προφητεύω τί θά γίνουσι οι Φελλάχοι όταν ο Γλάδστων λάβη τον τίτλον του πασα και ο Δουρρενινοσ τον του βέν; αλλά προς τό παρόν εινε παιδεις 3.000 ετών κατά τον Μωυσήν, ή 3.000 αίωνων, άν θέλετε κατά τάς ιδίας έπιγραφάς, ταύτην μόνην την μεταβολήν παθόντες άπό του 'Ηροδότου, ότι επ' εκείνου μέν οι άνδρες έφερον τά βήρη επί κεφαλή; αι δε γυναίκες επί ώτων, και ου πάντες κυμοφάγοι; νυν δε επί του άνταποκριτου του «Μη Χάνεσαι» άντήλλαξαν τάς θέσεις οι άνδρες, προς τάς γυναίκας, έγένοντο δε και πάντες κυμοφάγοι; άπό τότε έως τώρα προκαλώ οιονδήποτε να μου έπιδείξη άν οι ύπερργεγηρακότες ουτοι παιδεις εξεμαθόν τι η άπέμαθον.

Έγκατέλιπον την πάτριον θρησκείαν και έγένοντο Μωαμεθανοι; έγκατέλιπον την πάτριον γλώσσαν και όμιλούσι την άραβικήν; άλλ' ουτε Άραβες τό φρόνημα, ουτε Μωαμεθανοι τό αίσθημα έγένοντο. Έμειναν Φελλάχοι και θα μείνωσιν ίσως Φελλάχοι, δηλαδή λαός καμωμένος να πεινά; χορταίνων όμως τους άλλους.

Περίγραφόν μοι την Αίγυπτον, διέταξε τον Άραβια κατακτητήν αυτής, τον γνωστόν ήμίν Όμάρ, ο κύριός του, ως να την βλέπω; και εκείνος την περιέγραψε θαυμάσια, και ο κύριός του έμαθεν ότι οι φελλάχοι κάμνουσι μέλι, και οι άλλοι τό τρώγουσιν.

Και οι Φαραώ και οι Έβραιοι και οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι και οι Βυζαντινοί και οι Άραβες, και οι Χούρδοι και οι Κιρκάσιοι και οι Μαμελούκοι και οι Τουρκοι, ήλθον εκορσέθησαν και άπήλθον, άλλ' ο Φελλάχος, έμεινε νηστικός. Άπό του 'Ιωσήφ του άγνου, του πρώτου γνωστου ύπουργου των οικονομικών έως του Βίλσωνο; και Βλινιέρ, ο Φελλάχος πεινά; δεν εγόρτασεν έννοώ δε ταύτα γράφων, τον πολύν όγλον τό διατί βέβαια ουτε τό «Μη Χάνεσαι» ειναι καμωμένον να εξετάση, ουτε νυν εύκαιρον εινε; ο έπιθυμών ιδέτω τον 'Ηρόδοτον, όστις με όλίγα, αλλά πασρικά τό έξηγει; δεν ήμπορει, λέγει ο μακαρίτης, και γη άγαθή και άνδρες; άγαθοι, η τό ένα η τό άλλο. Τά βλέπετε; μη φωνάζετε λοιπόν κατά των έλληνικών κυβερνήσεων διά την προς την γεωργίαν και τους γεωργούς ακηδείαν αυτών, μη πιστεύητε τον μισέλληνα Σωκράτην έξυμνούντα ταύτην, διότι αν η γη γίνη η έλληνική άγαθή, την επάθετε; άλλ' θά μοι ειπήτε, άνδρες σοφισται; ότι εκάτερον έτερον, άλλο δηλ. φύσει άγαθή γη, και άλλο προσπαθεία; ναι δα μα ο Τρικουπη; ήξευρε τί έκαμε φορολογών τους βου; και τον οίνον, τί τά θέλετε τα πολλά κρέατα και τον πολύν οίνον, ετι δε καλλίτερα κάμνουσιν οι δήμαργοι, τουλάχιστον του τύπου μου, άφίνοντες τάς άγροτικές όδο;ς, όπως έχάραξαν αυτους; άπό αίωνων, οι μεγάλοι αρχιτέκτονες, η βροχή δηλ. και τά πατήματα των τε ζώων και ανθρώπων; άλλ' άς έλωμεν εις τους Φελλάχους.

Δεν ήξεύρω αν ζή άκομη παχύσαρκος; τις και μεγαλώσωμο; ισρεύ; παππά Κώστας όνομαζόμενος, έν Άθήναις δι-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνίχ. ιθ. άριθ. 516)

— Ό Λυκογιάννης άπουσιάζει κατά την στιγμήν ταύτην μεταβάς μετά του διδασκάλου αυτού εις την σκοποβολήν; ειναι, ως σεΐ; 'Ιάκωβε, ακριβέστατος; θά έλθη ένταύθα δέκα λεπτά πρό της τραπέζης. Όφείλω να σας προειδοποιήσω ότι περιμένο προσκεκλημένους τυχής, οι όποιοι, ως σεΐ; θα ήναι φίλοι του προστατευόμενου μου.

— Μόλις ο μαρκήσιος έπαυσεν όμιλών, και ο ύπέρτης ανήγγειλεν.

— Ό κύριος Ραούλ Δεσιμαϊς.

Ό νεανίας εισήλθε φοράν την στολήν αξιωματικού των σπαχιδων. Ό μαρκήσιος έσφιξε την χειρά, έπειτα στρεφόμενος προς τον 'Ιάκωβον.

— Γνωρίζετε τον κύριον Ραούλ Δεσιμαϊς; τω ειπε.

— Νομιζω ότι ειδον άπαξ η δις τον κ. Ραούλ Δεσιμαϊς έν Βουκουρ, απήντησε ψυχρως ο λοχαγός των οδοσάρων.

Ό Ραούλ, όστις ειχεν ήδη τεταμέναν την χειρά, άφηκε να καταπέση ο βραχίον αυτου και έγένετο κάτωχο;ς.

Ό 'Ιάκωβος ήσθάνθη φρικην.

— Ά! τώρα, εκέφηθη, δεν ήμφιβάλλω πλέον, εινε αυτός!

— Λοιπόν, κύριοι, ειπεν ο μαρκήσιος, τί έχετε; Έμπρός, λάβετε γνωμίμιν, σφιγξατε άλλήλων τάς χειρας.

Ό 'Ιάκωβος κατανοήσας εκ του τόνου της φωνής; ότι ουδέν ήδύνατο να άρνηθή, ότι έπρεπε να ύπακούση μεθ' όλην την άπρατροφήν, ήν ήσθάνετο, έτεινε την χειρά, εις ήν ο σπαχης λίαν τεταραχμένος έθεσε την έαυτου.

— Άγαθή τύχη, ειπεν ο μαρκήσιος, ένφ διά του βλέματός του ηύχαρίττει τον 'Ιάκωβον.

Είς την οικίαν μου δέχομαι μόνον φίλους; δώ τινές δύνανται να εισέλθωσιν ένταύθα, χωρίς να γνωρίζωνται, άλλ' όταν εξέρχωνται, ειναι φίλοι.

Λαθών τον Ραούλ εκ του βραχίονος; εξερεν αυτον μέχρι της γωνίας παραθύρου και τω ειπε χαμηλωφώνος.

— Ότε απήγγειλα τό όνομα του 'Ιακώβου Γρανδέν, έγένεσθε όργής και έταράχθητε; κατεπροδόθητε. Ό 'Ιάκωβος; ειχε μίαν ήμφιβολίαν, η δε προσφανής ταραχή; σας; ενίσχυσε ταύτην. Άλλ' ήσυχάσατε, ο λοχαγός Γρανδέν; ειναι λίαν ευτυχής σήμερα και δεν σκέπτεται; να ζητήση λόγον της διαγωγής; ανθρωπου μετανοήσαντος. Έξήγνήσατε; τό παρελθόν; σας; η κακή; πράξις, ήν διαπράξατε;—δεν θέλω να ειπω τό κικουόγημα—θα λησμονηθη και θα συγχωρηθη...

Εύρίσκεσθε σήμερα επί της καλής; όδου Ραούλ, εξακολουθήσατε προσφερόμενος ουτω και κατάστητε αξιος της ευγενο;ς; σας; μητρός. Έχετε θάρρος; η 'Ιωάννα Βαιγιάν; δεν απέθανεν.

Ό νεανίας; άνετινάχηθη.

— Τί λέγετε κύριε; έψιθύρισεν; ειναι τούτο δυνατόν;

— Μάλιστα, ο Λυκογιάννης; επήγγεψε; επ' αυτης; ερρίφη εις τον Χρουν καθ' ήν στιγμήν; έμελλεν αυτη; διά παντός; να εξαφανισθη; παρσυρομένη; υπό του όρμητικού; ρεύματος, και έσσωσε; αυτην.

Ό Ραούλ; εξέβαλεν; άναστεναγμόν; ανακουφίσσεως.

— Ά! ειπεν ο θάνατος; ουτος; ήτο; τό; διηνεκές; βράσανο; του βλου; μου, ήτο; ως; η; άλυσις; του; κακούργου; εις; τους; πόδας; μου, ήτο; η; τιμωρία; μου!... Ά! κύριε, κύριε, μεθ' ύμα;ς, τον; Λυκογιάννην; και; την; αδελφήν; μου, ο; Θεός; με; συνεχώρησεν, επειδή; απήλλάχθη; της; φρικώδους; ταύτης; σκέψεως, ήτις; με; κατεδίδρωσκεν; άκαταπαύστως.

— Μάλιστα; απήντησεν; ο; μαρκήσιος, και; θα; συγχωρηθη;τε; παρά; πάντων, παρά; της; 'Ιωάννας; και; του; 'Ιακώβου; Γρανδέν. Προσχωρής; ο; λοχαγός; Γρανδέν; και; η; 'Ιωάννα; θα; συζευχθώσιν.

Ό Ραούλ; άπομακρυνθείς; του; μαρκησιου; και; μεταβάς; πλησίον; του; 'Ιακώβου.

— Λοχαγέ; μου, ειπε; συγκεκλινημένος, θέλετε; να; μοι; τεινате; και; εκ; δευτέρου; την; χειρά; σας.

— Βεβαίως. Αί; δύο; χειρες; ήνώθησαν.

Τά; δάκρυα; εφάνησαν; επί; των; οφθαλμών; του; Ραούλ.

— Κύριε; 'Ιακώβε; Γρανδέν, ειπε, συγχωρήσατέ; μοι!

— Σας; συχωρω, κύριε; Ραούλ; Δεσιμαϊς, απήντησεν; ο; 'Ιακώβος; τό; παρελθόν; έλησμονήθη.

— Καλώς; Ραούλ! καλώς; 'Ιακώβε! Είμαι; ευχαριστημένο;ς, φίλο; μου. Άλλ' έλθετε, σας; παρακαλώ, κύριε; Δεσιμαϊς, θέλω; να; συνδιαλεχθώμεν; όλίγον; άκομη.

Ό νεανίας; έπλησίασε; τον; μαρκήσιον.

— Σήμερα; ήλθετε; εις; Παρισίους; ηρώτησεν; ο; τελευταίος; ουτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Άμα; εφθάσατε, μετέβητε; εις; την; οικίαν; του; κ. Βιολαιν, ίνα; ιδητε; και; έναγκαλισθητε; την; μητέρα; σας;

— Μάλιστα, κύριε, όπως; μοι; διατάσσατε; έν; τω; γραμματι; σας.

— Η; κυρία; βαρόνη; επληροφόρησεν; ύμα;ς; περί; της; θέσεως; της; απέναντι; του; πατο;ς; σας.

— Η; μητέρα; μου; ουδέν; μοι; απέκρουψεν; εκ; των; γενομένων; έν; Βουκουρ.

— Σας; ειπε; προς; τούτοις; περί; της; αδελφής; σας; έν; ποία; θέσει; εύρίσκεται;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί; σκέπτεσθε; περί; της; διαγωγής; του; πατρο;ς; σας;

μερείων· αν εζη και ηθελεν ηδύνατο εις την στιγμήν να σα· δώση ιδέν τινα φελαγκήν, αντι καλυμμαχιου φορών φεσακίον με πλατύν και πυκνόν λευκόν η κυανούν περιτύλιγμα, με κεφαλήν κουρευμένην και με μιαν δανεικην φορεσίαν του μακαρίτου του Βούλγορη, αλλά με μανίκια πολύ φαρδιά και πολύ πολύ μακρυά· αν ηθελε δε να αποτλειώσει το φελαχοεικέλον, ας εδανείζεται από κανένα δεσπότη των νεων επαρχιών τα κόκκινα του τα μέστια η τα κίτρινα και τα υπόμείλια του, το κομβολόγι του από γιούσουρι, και δύο η τρία αδαμάντινα δακτυλίδια από κανένα Dandy και θα εγίνετο τελείος και σωστός άρχοντοφελλάχος εκ μητρος κερκασίας και πατρός αγνώστου προελεύσεως, επειδή εδω δέν συνειθίζουν εσωτερικά διαβατήρια.

Ο πολύς ο όχλος, ο άρχμης, και πειναλέος και πελιδνός, φορεί την αυτην κόψιν των ενδυμάτων εκ γονδρου μαλλίνου η βαμβάκερου ύφασματος· ο δε μακαρίτης ο Μπουρδούσης επιτυχεστάτα ηθελε παραστήσει τον πολλόν φελλάχον, αν εφόρει τζουμπέδες από κεντά σκουρον, σκληρόν και στρογγύλον και ενηθεν η επλεκε περιπατών· διότι και τα γυναικεία ταύτα πράττουν οι φελλάχοι, των γυναικών αυτών ουτών και μπακάδιων και ψωμάδων και καθόλου ειπείν άγοραίων.

Εινε δ' εν γένει οι φελλάχοι μεγαλόσωμοι, παχύσαρμιοι, εύκολόγελοι, πελματοβάμονες, άπλωκοί, αγαθοί, σαρκικοί άγαν, βρωμεροί άγαν, ατελή εχοντες την γεύσιν και την οσφρησιν, φιλόξενοι, ψοφοδεείς, εύμαθείς των τε πολυπλόκων και δυσκόλων επιτηδεύμάτων και προσηνείς, όταν είνε χορτάτοι. Πολλοί τούτων μάλιστα διά την μετά των Ευρωπαίων ανατροφήν, απέβαλον μόν πολύ της προτέρας αυτών ρυπαρότητος, αλλά μετέλαβον επίσης δόσεως πονηρίας· Εγώ αυτός παρετήρησα ότι όσοι των φελλάχων γνωρίζουσιν ελληνικά, η άλλην τινα γλώσσαν, πολύ διαφέρουσι των άλλων φελλάχων, αποβάλλοντες δυστυχώς· ειτι αγαθόν εχουσιν, αν-

- Θεωρώ αυτην άτιμον.
- Μετέβητε προς επίσκεψιν του βασιλέως.
- Ο πατήρ μου άγνοεί ότι είμαι εις Παρισίους· ύπακούω εις την μητέρα μου δέν υπάγω να ιδω αυτόν, εκτός εάν μου δώσετε την άδειαν.
- Μετά το γευμα, όταν θ' αναχωρήσετε εντεύθεν, θα μεταβήτε εις τον πατέρα σας. Πρέπει εις την οικίαν αυτου να διελθετε τας ολίγας ημέρας καθ' ας ελάθετε άδειαν να απουσιάσετε, εκτός αν σας άρνηθη την φιλοξενίαν, τουθ' όπερ απαράδεκτον δέν θα του όμιλήσετε περι του κ. Αλγγάροδ και θα τηρήσετε σιγήν περι παντος, ό,τι είπουμεν εν ταυθα.
- Εάν ο κ. βερρόνος εκδηλώση εκπληξιν βλέπων ύμας εν Παρισίοις, θα τω είπητε απλώς ότι εζητήσατε άδειαν άπουσίας· πέντε η εξ ημερών ίνα ελθητε να τον ιδητε. Εάν σας όμιλήση περι της μητρος σας, θα υποκριθητε ότι ουδέν γνωρίζετε, Πιθανόν να μη κάμη λόγον εις ύμας περι ουδενός· Εν τούτοις εάν σας είπη ότι η αδελφή σας εύρίσκεται πλησίον του και εάν δέν σας φέρη πλησίον αυτης, δέν θα ζητήσητε να την ιδητε.
- Ιδού αι συστάσεις τας οποίας ειχον να σας κάμω. Κατελάθετε ;
- Μάλιστα, κύριε, και θα συμμορφωθώ με τας οδηγίας σας.
- Καλώς.

αυτου δε προσικώμενοι ελάττωμά τι ευρωπαϊκόν, ως δύναται τις μάλιστα να ιδη εν Αλεξανδρεία και όπου ύπάρχει πυκνός πληθυσμός ευρωπαϊκός. Ιδια αυτών επιχωριάζονται επιτηδεύματα των καθ' αυτό φελλάχων εινε τα απλά και στοιχειώδη εκάστης νηπιακής κοινοίας, προς δε και το νήθειν και πλέκειν, και άλλα τινα τας γυναίξιν προσιδιάζοντα.

Επί τέλους και εγώ μετά του Δουσερίνου βέη ελπίζω εις την αναγέννησιν αυτών, διότι επί της δυναστείας των Μεγμετακιδων της νύν ηγεμανουούσης, δύο άνδρες εκ των παναρχαίων ύπηκόων των Φαραά, ο Ίμβραήμ, πασάς και ο Σουλταν πασάς, άνδρες άμφοτεροι φελλάχοι, άνήλθον αυτοι και μόντοι εις τα ανώτατα αξιώματα, πάντες δε οι άλλοι εινε από πάσης γής εκτός της φελλαγκής. Αλλά ετι μάλλον ελπίζω εις την αναγέννησιν αυτών, διότι αι φελλαγκίδες πρό της γενέσεως ετι Δαρβίνου επί της παρουσίας δυναστείας, εφαρμόζουσι τους κατ' έκλογήν νόμους της καλλιτερέσεως του είδους, άγνοούσαι μόν την επιστημονικήν αυτών αξίαν, πράττουσαι δε, ίσως παραδόσεις τινας σπαρτιατικής αναμνησθείσαι· είχον γάρ οι πρόγονοι άμφοτέρων πολλάς όσοληψίας. Αλλά εις άλλοτε περι φελλαγκίδω, άλλ' εως ότου να ελθη το άλλοτε τούτο, οι ανυπόμονοι αναγνώσαι σου ιδέτωσαν τας Καρυάτιδας της Ακροπόλεως ως μικρόν όρεκτικόν και προσθέτουσαι ολίγην πούντραν και στάμνον επί της κεφαλής· άντι του πελωρίου ναού.

I. Καμπάνης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 9)21 Αύγουστου.

Ητο άνιαρά τόσον η δυσαρμονία, δι' ης επί δύο εβδομάδας, εν χωρῷ ούρλιάζων, ολόκληρος ο Ιταλικός τύπος, μετά

Η δεκάτη ετήμηνεν ώρα. Εύθις ανοιχθείσης της θύρας της αίθούσης, ο ύπηρέτης άνήγγειλε : — Ο κύριος κόμης Μωριέν, ο κύριος κόμης Βιολαίν, ο κύριος Πέδρο Κάστορα. — Κύριοι, ειπεν ο μαρκήσιος πείνων την χείρα εις τους νεκροεληθοντας, δέν δύναται να υπέρξη μεγαλειότερα άκριβεια εκείνης ην εδείξατε, και σας εύχαριστώ. — Επειτα προσέθετε : — Λαμβάνω την τιμήν, κύριε κόμη Μωριέν και κύριε Πέδρο Κάστορα, να σας παρουσιάσω τον κύριον Ιάκωβον Γρανδέν, λοχγόν των ουσάρων, και τον κύριον Ραούλ Δεσιμαίξ, ύπολοχαγόν των σπαρχίδων, ος γνωρίζετε άκόμη. — Ο στρατός της Γαλλίας και ο της Αφρικης αντιπροσωπευόμενοι εν ταυθα, ειπεν ο κόμης Μωριέν. — Ελαιοετήθησαν σφιγξαντες άλλήλων τας χείρας. Επειτα, ενθ' ο κ. Βιολαίν απήλυθε φιλικούς τινας λόγους εις τον Ραούλ, οι κύριοι Μωριέν και Πέδρο συνεχάρισον τω Ιακώβω Γρανδέν, του όποιου εγνωρίζον την λαμπράν κατὰ τον πόλεμον διαγωγήν. — Είμαι καθηχαριστημένος βλέπων ύμας, κ. Γρανδέν, ειπεν ο κ. Μωριέν. — Και εγώ, κ. κόμη, θεωρώ μεγίστην τιμήν μου διότι σας εγνωρίσα, απήντησεν ο νεανίας. — Όταν θα δυνήθητε να διαθέσητε μίαν ώραν, έχετε

τους επί την Ίσχιαν κοπετους, ετάραζε πάντων τα νευρα. Ήσπάζεται ο αίσιος της συμφορας· ουχι εκείνος, αν ο καθυγητής Παλμιέρης μετέβη ίνα ζητήσει και δέν ανείρεν άκόμη επί της ήφαιστείου νήσου· ο δυναμικός σεισμός η η κατάπτωσις ύπογειων θόλων· άλλ' οι αίτιοι της βραδύτητος μεθ' ης έκομισθησαν αι πρώται βοήθειαι εις Καζαμιτσιόλαν και αι κατηγοριαί επιπίπτουσι πάσαι επί το άρχηγειον της εν Νεαπόλει έδρευούσης στρατιωτικής δυναμειος· άπόσον ολίγον λοιπόν αξίζει ο στρατός μας ; η ίδου το άπελπιστικόν συμπέρασμα της εν τῷ ζητήματι τούτῳ εξεγερθείσης κοινής γνώμης. Πολλοί χαρακτηρίζουσι το δυστύχημα της Καζαμιτσιόλας ως ηταν αυτόχημα δια τον στρατόν : — Εξοδεύωμεν τριακόσια εκατομμύρια φράγκων δια τον ποτατόν αυτόν, οστις εινε η υπερήφανιά μας, και ο όποιος μέχρι τούδε δέν μας εδωκεν άλλο η Κουστόζαν και Καζαμιτσιόλα. Είνε λόγιοι Ιταλόν ουτοι, ουδενός έμου σχολίου δεόμενοι· άλλ' ένα παράλληλισμόν θα τον κάμω : σπατάλωμεν η κλέπτουμεν 20 η 21 εκατομμύρια οι Ρωμηοί δια τον στρατόν μας τάχα και αυτός με Τρικούπην ύπουργόν, δηλ. με την φθίσιν, την παραλυσίαν του θανάτου εις τα σπλάγχγα του, μας εδωσε χθές ετι την τάξιν εν Θεσσαλία και το Καρλί-Δεσθέν.

Τώρα έχουμεν τους θριαμβευτικούς περιπάτους των ύπουργών μας και γενικόν γρημματέων, οι όποιοι επεσάτησαν εις τας διασωστικάς (:) εν Ίσχια εργασίας : άμοιβάς, μεδάλλιας, διπλωματα, πιστοποιητικά, διαδηλώσεις, επαίνους, στεφάνους· Α! θεατρίνοι, θεατρίνοι! ουδέ την δυστυχίαν σέβασθε! Εκάματε τον κόσμο να πιστεύση εις τα στιγμιαία σας χάματα και τώρα θέλετε ν' αποδείξητε ότι ουδ' ησθάνητε την πόνοι ; αν εις τους άλλους μετεδώσατε!

Όχι· βεβαίως δια πόνοι και συμπάθειαν οι Γερμανοί, από του Αυτοκράτορος μέχρι του άγχοφόρου, στραγγίζου γενναύτατα το βαλάντιόν των υπέρ των θυμάτων των επίζων

ών· όψει ότι θα θεωρήσω εκαντόν εύτυχῆ να δεχθώ ύμας εν τη οικίω μου. Η χωρία Μωριέν, ης πολλὰ και καλά ηκουσεν εν Βουκούρ περι ύμων, ίλιαν θα εύχαριστηθῆ βλέπουσα ύμας. — Δέν θα λησμονήσω την εύγενη σας πρόσκλησιν, κύριε κόμη, και άμα δυνήθω θα λάβω την τιμήν να σας επισκερθώ και να υποβάλω ταυτοχρόνως τα σεβάσματα μου εις την κυρίαν κόμησσαν Μωριέν. — Ο κόμης εστράφη προς τον μαρκήσιον. — Αλλά, ειπα, δέν βλέπω τον προστατεύμενό σας, κύριε, τον ήρωα τούτου, προς όν η σύζυγός μου ένθουσιάζ· δέν σας άποκρύπτω τούτο, κύριε Αλγγάρδ, τοσουτόν διηγέρθη η περιεργεία μου, ωστε σπεύδω να γνωρίσω τον πρόην τούτον ήρωον, οστις εγένετο σήμεραν δια των προσπαθειών σας άνθρωπος του κόσμου. — Κύριε κόμη, ελεγον άκριβώς εις τον κύριον κόμητα Βιολαίν και τον κύριον Δεσιμαίξ διατι ο Λυκογιάννης δέν εινε εν ταυθα. Όπως καταστή αληθής άνθρωπος του κόμμου, πρέπει να γνωρίξη ολίγον τί πράττη. Ουτω δε, εκτός των μαθημάτων τα οποία καθηγηται ερχόμενοι εν ταυθα τῷ παρεχούσι, δύο η τρεις ώραι καθ' εκάστην άπερουντι εις φυσικάς ασκήσεις· την μίαν ημέραν εις την ίππασίαν, την ετέραν εις την ζιφασίαν· την στιγμήν ταύτην ασκείται ει, την δια πιστολίου και καρβίνας σκοπο-

των εν Ίσχια : Ο Αυτοκράτωρ προσήνεγκε 50 χιλιάδας φιορίνια, ο Αυτοκρ. Πρίγκηψ έπέθη επί κεφαλῆς συνεισφορας, εις ην πάσα η Γερμανία προσέρχεται πρόθυμος διδούσα τα χρήματά της πολλά· και οι Ιταλοι καμαρόνουσι δια τα χάρδια αυτά της γήλης των Γερμανίας, η οποία με το εν της χέρι έλεει την Ιταλίαν· και με το άλλο βοηθεί την Ισπανικήν δυναστείαν ίνα σβύση την επανάστασιν και το αίμα των δημακρατικών.

Αυτά εινε τα θεάματα της μεγάλης διπλωματίας, η οποία δεσποζει εισετι της ελευθέρας Ευρώπης. Εν τῷ μεταξύ τούτω η ετέρα φίλη της Ιταλίας, η Αυστρια άφίει εν Τεργεστή ησύχους τους εύπειθεστάτους ύπηκόους της σακατευόντας τους Ιταλους ες το ζύλο, διότι κατὰ την εσπεραν της 5(17) τρέχοντος, εορταζόμενων των γενεθλιών του Αυτοκράτορος, εν τῷ μέσω διαδηλώσεως τινος εξεργαγη άθωα τρακατρούκα η δε Ιταλική Κυβέρνησις, η οποια λυσσοδδέστερον κατάδιώκει τους τολμώνας να δείξωσιν ότι δέν αγαπάσι την φίλην Αυστριαν, παρά τους δολοφόνους, πιθανόν να εύχαριστήση την Αύτου Καθολικήν Μεγαλειότητα, δια τα μαθήματα όσα εκάστοτε η Αστουνομία της διδει εις τους τρολλούς Τεργεσταίους τους φανταζόμενους την Ιταλίαν πατριδα! Α! η διπλωματία! η διπλωματία!

Αν το ποσόν πάσης νάρκης και παραλυσίας εκφραζόμενον δια του όνόματος Τρικούπης, δέν τῷ εφέραμεν εις την τάξιν μας, δέν θα ήτο ίσως εγωιστικόν το να ειπωμεν : άπόσον είμεθα καλλίτεροι!

Εν Ίσχια εζακουλουθεί η κατασκευή ζυλίνων οικίσσκων προς καταστέγασιν των δυστυχών επιζώντων. Η ζωη επί βραγύ επισπευθεσσα εν τῷ κικεώνι εκείνω του θανάτου άρχεται και παλιν εκδηλουμένη κανονικώς επί της τοσουτον σκληρας δοκιμασθείσης νήσου. Αι δημοτικαί άρχαι ήρξαντο ηδη και παλιν λειτουργούσαι αι διάφοροι πολιται διοικητικώς διεγείφασαν και παλιν εν αυταις εδοι και παλιν

βολών· αλλά δέν θα λησμονήση την ώραν, πρό της μεσημβρίας θα τον ιδετε φθάνοντα. Κύριοι, εζηκοουθησεν ο μαρκήσιος, απευθύνων ύμιν την πρόσκλησιν μου ύπεσχέθειν διήγησιν τινα, ην μέλλω να κάμω προσπαθών να καταστήσω ταύτην όσω το δυνατόν ενδιαφερούσαν. Ο κ. Βιολαίν εσχε δις η τρεις την εύκαιρίαν να ιδη τον Λυκογιάννην, οτε ήτο άγχιος εν τῷ δάσει της Μαρτίλ, αλλά δέν γνωρίζει αυτόν άλλως. Ο κ. Ιάκωβος Γρανδέν υπήρξε δια τον δυστυχη ήρωον εις φίλος· αλλά δέν εγνωρίζεν αυτόν καλλίτερον του κ. Βιολαίν. Τα πάντα περι τον Λυκογιάννην ειναί μυστηριώδη. Εγώ μόνος, κύριοι, μέχρι σήμεραν, δι' επιμόνων και δραστηριών ερευνών ηδυνήθην να διασκεδάσω τα σκότη και να εισδύσω εις το μυστήριον. Μέλλω να σας άφηγηθῶ την ιστορίαν του Λυκογιάννη, ιστορίαν δραματικήν και ζοφεράν. Μόν και χάριν λόγων τινών, ών θα εκτιμήσητε την σπουδαιότητα, δέν θα όνομάσω τα πρόσωπα του δράματος, αλλά εκτός τούτου, θα μάθητε όλα τα γεγονότα, διότι ουδέν επιθυμώ να παραλείψω. Επειδη η διήγησίς μου μέλλει να ειναί μακρά και θέλω ν' αποπερατώσω αυτην πριν καθίσωμεν εις την τράπεζαν, ζητώ να μοι επιτρέψητε να ποιήσω άμέσως, αρχήν.

(ακολουθεί)

ἀρχονται χαρακτηρῶμεναι καὶ συνοικίαι νέαι ζῦλιναι ἀπασαι ὁ ἀγροτικός πληθυσμὸς ἐπιλαμβάνεται καὶ πάλιν τῶν συνήθων αὐτοῦ ἔργων, ὁ βίος τέλος πάντων ἐπαναρχίζει ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἐκείνου τάφου, ἐφ' ὃν βαρυτέρα τῆς ἐπιστρωθείσης ἀσθέστου ἤρξατο ἤδη νὰ ἐπικαθῆται... ἡ λήθη. Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπος, τοιοῦτος ὁ βίος.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὰ καυμένα τὰ φείδια! Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνακαλύψεων, τῶν μυθικωτέρων ἐφευρέσεων, τῆς μυριοφάλλου παρατηρήσεως, τῆς ἀδυσωπῆτου ἀληθείας, τῆς ἐπιστήμης. Ἀπαραίτητον προοίμιον τοῦτο, διὰ νὰ ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς τυχόν ἀγνωστούς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας πόσον καὶ αὐτὰ τὰ φερίδια, κατὰ τῶν ὁποίων ἀνεξαιρέτως ἀσπονδον ἔχθραν ἐπιδεικνύμεν καὶ μὲ ἔργα καὶ μὲ λόγια, πόσον καὶ αὐτὰ ἐξελευκάνθησαν ἐπαισθητῶς ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς, καὶ δὲν ἔχουσι πλέον τὸ ἀπαίσιον κατὰμαυρον ἐκείνου χρώμα τῆς φρίκης καὶ τῆς κατάρας. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, — τί ἀντίθεσις! — τὰ λευκὰ καὶ ἀβρὰ καὶ ποιητικὰ καὶ ἐπέραστα ἀνθὴ πρὸ πολλοῦ ἀπεδείχθησαν ὡς οἱ κακοθέστεροι καὶ δολιώτεροι ἔχθροὶ τῆς ζωῆς μας, ὡς ἐν εἶδος εὐυπολήπτων καὶ ἐξαιρέτων Ἀθηναίων πολιτῶν, ἐξ ἐκείνων ὅμοις τοὺς ὁποίους ἐσχάτως τὸ «Μὴ Χάνεσαι» περιέλαβεν ἐπανειλημμένως ὑπὸ τὸν εὐφημον τίτλον δηλητηριασταί.

Καὶ πρῶτον ἡ ἀδομένη παράδοσις περὶ τῶν ἐχιδνῶν, ὅτι δῆθεν ἡ θήλεια ἐχιδνα δίδει πέρας εἰς τοὺς ἐρωτᾶς τῆς διαμελίζουσα μὲ τὰ δόντια τῆς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ σώματος τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ὅτι ἔπειτα τὰ νεογνά τῆς, ἄξιοι μμηταί τοῦ Ὀρέστου, ἐκδικουσι μὲ τὴν σειρὰν τῶν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ξεσχίζοντα τὰ μητρικὰ σπλάγχνα, αὐτὰ ὅλα εἶνε αὐτόχρομα μῦθος. Διότι ὄχι μόνον ἡ ἐχιδνα, ἀρσενικὴ καὶ θηλυκὴ, εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ διαμελίσῃ μὲ τὰ δόντια τῆς ὅτι δῆποτε, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις φαίνεται ὅτι ἠθέλησε νὰ προφυλάξῃ τὰ ὄντα ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, καθιστῶσα ταῦτα ἀναισθητὰ πρὸς τὰ δῆγματα, ἅτινα ἤθελον ἐπιφέρει μεταξὺ τῶν.

Μεθ' ὅλον τὸν μελοδραματικὸν ρόλον τὸν ὁποῖον παίζει τὸ φερίδι ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ τὰς ἀπαισίας ιδιότητας, τὰς ὁποίας τὸ Δευτερονόμιον τοῦ ἐπιδαψιλεύει, καὶ τὰς φαντασιώδεις παρομοιώσεις τῶν ποιητῶν, δι' ὧν τόσον ἀχαρίτως εἰκονίζεται, μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ φείδια, καὶ αὐτὰ τὰ δηλητηριώδη, μᾶς παρέχουσιν ἀναμφισβητήτους ὑπηρεσίας, παρεμποδίζοντα τὴν πολλαπλασίαν ὠρισμένων ἐντόμων διαβρωτικῶν καὶ τινῶν ἐρπετῶν ἀκόμη ὀχληροτέρων τῶν ὄφρων. Ἐξ ἄλλου εἶνε ἀπολύτως ψευδὲς ὅτι τὰ τρομερώτερα ἐξ αὐτῶν, ἐξαίρουμένων βεβαίως τοῦ βόα καὶ τῶν πυθόνων, μᾶς ματιάζουν ὡς πολυτίμον εὐωχίαν, καὶ ἐκδηλοῦσι τὴν ἐλαχίστην ἀπέχθειαν ἐναντίον τοῦ εἶδους μας· ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον τῶν βημάτων μας αἱ ἐχιδναί, ὡς καὶ οἱ κροταλῖαι, ἀπομακρύνονται καὶ ἔρπουσι ταχέως πρὸς τὴν φωλεάν των. Εἰς μάτην κηρύττομεν τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, καὶ συνιστῶμεν φιλοζώους ἐταιρίας· ἀνεξετάστως κάθε φερίδι καὶ ἐκείνα, τὰ ὁποία εἶνε οἱ δραστικώτεροι προστάται τῶν σιτηρῶν μας, καὶ τὰ ὁποία δὲν πταίουσι εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὸ ὅτι ἔρπουσι, πληρώνουσι πάντα διὰ τοῦ θανάτου τὴν ὀλεθρίαν ὁμοιότητά των πρὸς τὴν ἐχιδναν.

«Τὰ φείδια, λέγει κάποιος Γάλλος συγγραφεὺς, ἀν δὲν εἶχον τὸν ἴον, θὰ ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι μας. Ἀλλὰ τότε

διὰ αὐτὸ τὸ φαρμάκι; Ἡ θεία πρόνοια κατὰ τὴν γνώμην μου, μᾶς παρέσχε πτωχὴν ἰδέαν τῆς θεότητος τῆς, ἐπειδὴ τὸ ἀμυντικὸν αὐτὸ δῶρον εἶνε ἀκριβῶς ἡ αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως ὄχι μόνον ἐκείνων, ἅτινα εἶνε ἐροδιασμένα μὲ αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀβλαβῶν, τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσταστεύηται ὁ πολλαπλασιασμὸς».

Τὰ καυμένα τὰ φείδια!

Τὰ δόντια καὶ ἡ τεμπέλια. Ἀνωτέρω εἶδομεν τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ἐπιστήμης ὑπερῶν ὄφρων, ἀπροσδόκητον, ὡς ἡ γνωστὴ περιουσιὴ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων ἐν τῷ κακουργολογίῳ τοῦ Ναυπλίου. Τώρα ἰδοὺ πάλιν ἡ αὐτὴ Κυρία, προαγωγὸς τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ἀμαθείας. Δύο Ἀγγλοὶ ἰατροὶ παιετήρησαν ὅτι παρὰ τοῖς νέοις οἰτινες ἐργάζονται πολὺ διανοητικῶς, τὰ δόντια φθείρονται ταχέως, καὶ ἡ φθορὰ αὐτῆ σταματᾶται διὰ τῆς διακοπῆς τῶν σπουδῶν. Οἱ κύριοι οὗτοι φρονοῦσι ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ἐν ἐργασίᾳ καταναλίσκει μεγάλην ποσότητα φωσφόρου, τὴν ὁποίαν τῷ παρέχουσιν αἱ φωσφορούχα τροφὰ. Ἐὰν ὑπερβαλλόντως κοπιᾷ ὁ ἐγκέφαλος, ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσις τῶν φωσφορούχων παράγει τὴν καταστροφὴν τῶν ὀστέων καὶ τῶν ὀδόντων, οἷτινες ἔχουσιν ἀνάγκην αὐτῶν διὰ τὴν σύστασίν των. Νὰ λοιποὶ δικαιολόγησις διὰ τοῦς τεμπέλιδας, ἐὰν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ ὅτι δὲν κάμουν τίποτε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ παρήκαμεν ἡ εὐλογημένη αὐτὴ δασεία, διότι ἂν ἡ διανοητικὴ ἐργασία ἐχαλοῖσε τὰ δόντια, τότε πάντες οἱ σοφοί, οἱ ἰατροὶ, οἱ μεγάλοι ἐργάται τῆς διανοίας θὰ ἦσαν καταδικασμένοι εἰς διὰ βίου... κωρκοῦτι!

Ρακοςυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβὰ

Μαδρίτη, 28 Αὐγούστου. Ἐπίκειται ὑπουργικὴ κρίσις.

Ἀλεξάνδρεια, 28 Αὐγούστου. 12 μόνον ἀπεβίωσαν χθὲς ἐκ χολέρας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Παρίσις, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον ..... Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,37. Τουρκικὸν δάνειον 10,62. Ἡνωποιημένον αἰγυπτ. 358. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,32.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς ὥρα 4 1)2 μ. μ. τῆ συμπράξει γνωστοῦ φιλικῶ προσώπου ἀνεκάλυψε καὶ κατέσχεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐντὸς ἰδιωτικῆς τινοῦ οἰκίας τὰ πέντε περὶ πούτων κλαπέντων χρονογράφων τοῦ ἱατροῦ κ. Δέγγλερη.

— Χθὲς τὴν 6 ὥραν μ. μ. ὁ ἀσθετοχρῆστικὸς Νικόλαος Ζωγράφος ἐξ ἀπροσεξίας του κατέπεσε ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστριαίου οἰκοδομουμένης οἰκίας τοῦ Χρ. Κουτρούλη καὶ ἐπληγώθη καιρῶς κατὰ τὸν δεξιὸν πόδα.

— Σήμερον τὴν πρῶτην ὁ Κων. Ἀναστασίου ξυλουργὸς ἐκ Μακεδονίας διερχόμενος τὴν ὁδὸν Κεραμῶν ἀπώλεσε τὸ χαρτοφυλάκιόν του πεδιέχον δρ. 85.

— Ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ βοήθου τοῦ Ε'. τμήματος καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γαρδέλη 345 ὀκάδες σταφυλῶν ἀώρων.